Nu komt het allerergste

De regen kwam in dikke, lange strengen naar beneden. Boomtoppen zwiepten spookachtig heen en weer, de storm rukte aan de takken. Het bliksemde.

Niets is zo gevaarlijk als buiten in de bergen zijn als het stormt, wist Rowin.

In de verte klonk zacht geroffel. Het ging over in een donderslag. Even later kwam de flits. Alle bergtoppen van de Drakenrug lichtten onheilspellend op.

Een stuk verderop dook Mitzi in elkaar.

Rowin drukte het gevoel dat hij naar haar toe wilde rennen weg, en begon te tellen. Het duurde maar vijf seconden voordat de donder weer dreigend kwam aangerold. De bliksemschichten werden feller, de klappen werden harder, het gedonder werd gebulder, de nacht was woest en kreeg opeens twee ogen.

Het ene oog was pisgeel, het andere gifgroen. Ze stonden dicht naast elkaar boven een spitse snuit met opgetrokken bovenlip en angstaanjagend grote, scherpe hoektanden.

Een paar meter voor Mitzi dook het monster op vanuit het niets, klaar om het vlees van hun botten te scheuren. Rowin schreeuwde het uit, want hij wist: nu komt het allerergste.

Deel 1

In Luwedal

Een paar weken eerder

'Hoe kom jij opeens zo groot, kleine verhalenverzinner?' vroeg Tule.

Rowin was naar het keukentje achter de glazen toonbank van de bakkerij gelopen om een versgebakken kersversje en een beiaardje te halen, drie lieverkoekjes, twee kopjes thee met honing en een glas limonade. Verbaasd keek hij zijn moeder aan. 'Groot?' Haar ogen waren op dezelfde hoogte als de zijne. Hij hoefde niet meer omhoog te kijken om ze te zien. Binnen in hem begon iets te gloeien. Iets waarnaar hij al verlangde zo lang hij zich kon herinneren. Een verhaal, nee, hét verhaal. Het verhaal van zijn vader.

'Als jouw ogen hetzelfde kunnen zien als de mijne, zal ik je alles over hem vertellen,' had ze jaren geleden gezegd. 'Dat beloof ik je. Maar eerder niet.'

Zijn moeder stond half verscholen in een nevel van bloem tussen stapels met schalen fruit, bordjes eetbare viooltjes en rekken vol eieren zachtjes te heupwiegen en mee te neuriën op het deuntje dat uit de radio klonk.

Rowin keek toe hoe ze behendig suiker in een kom met

eidooiers goot en het mengsel voorzichtig door elkaar schepte.

'Weet je nog hoe dit heet?' vroeg ze.

Natuurlijk wist Rowin dat nog. 'Mag ik de honing van je, mama?'

Ze reikte hem de honingpot aan, maar liet niet los.

'Mam?' Hij keek haar aan en zij keek naar hem.

Om haar mond was een brede lach verschenen. Toen zei ze het opnieuw: 'Hoe kom jij opeens zo groot?'

'Door al dat lekkere eten van jou, natuurlijk,' riep de stokoude, stekeblinde Celia vanaf het tafeltje aan de andere kant van de toonbank. Omdat ze niks zag, hoorde ze alles, beweerde ze. 'Ik hoor de vlooien in Herbies vacht dansen, als je dat maar weet.' Ze beweerde ook dat ze alles kon doorzien, ook al was de wereld om haar heen altijd donker. Samen met haar vriendin Zieta en Rowins vriendin Mitzi behoorde ze tot het groepje vaste gasten van de bakkerij.

Ze zaten met z'n drieën aan het enige tafeltje in de banketbakkerij, aan de andere kant van de vitrine. Celia nam een slokje koffie, maar Rowin wist dat het niet lang meer zou duren of ze stapte over op een doorzichtig goedje in een piepklein glaasje. Na het eerste slokje begon ze steevast te giechelen. 'Zo, nu wordt het tenminste weer een beetje licht om me heen.' En na het tweede: 'Voor mij is het allemaal zo helder als wat. Onzin maak je de kat maar wijs.'

Nu zei ze: 'Maak vanavond maar een portie eten extra

klaar. De ouwe koekenbakker is zo stilletjes. Hij kan wel wat meer vezels en vitaminen gebruiken.'

Rowin keek naar opa Broos die zoals gewoonlijk in zijn schommelstoel naast de boekenkast in het hoekje zat te dommelen. Op zijn schoot lagen de krant, een grijze envelop en nog wat andere post. Waarom zei Celia dat? Dommelen deed je nu eenmaal stilletjes, toch?

'Vanavond maak ik Rowins lievelingseten,' zei Tule. 'Ik weet zeker dat papa dat ook heel lekker vindt.'

'Mijn lievelingseten, mijn lievelingseten, dat is madenmoes met schapenscheten,' rijmde Zieta. Zij was niet echt blind, maar wel woordblind en daardoor heel grappig, al had ze dat zelf niet altijd door.

'En als we klaar zijn met eten,' ging Tule zachtjes verder, zodat alleen Rowin het kon horen, 'gaan we samen wandelen en zal ik je alles over hem vertellen.' Ze knikte. 'Beloofd.'

Rowin had opeens zin om het uit te schreeuwen. Einde-lijk was hij groot genoeg! Al die uren ondersteboven aan de onderste tak van de appelboom hangen met Mitzi in de hoop dat hij wat zou uitrekken, al die borden met gezonde maaltijden leegeten die zijn moeder hem had voorgeschoteld, het was allemaal niet voor niets geweest! Eindelijk zou Tule hem over zijn vader vertellen!

Hij zette alles op een dienblad, bracht het naar het tafeltje en ging met een diepe zucht op een krukje bij Mitzi zitten.

'Mmmm.' Mitzi zuchtte ook toen ze haar tanden in een lieverkoekje zette. 'Bat bijk je bou?' vroeg ze met volle mond.

Betrapt. Mitzi had het altijd eerder door dat hij naar haar zat te kijken dan hijzelf.

'Bat bisser?'

Er was nooit wat, behalve dat de zon haar haren liet glanzen als toermalijn en dat mist ze juist de kleur gaf van mat ebbenhout. En dat haar ogen de kleur hadden van een wolk vol storm. Dat ook.

Rowin voelde zijn wangen warm worden, maar Celia redde hem. 'Zit de drie al in de klok? Schenk mij dan maar eens vlug een levenswatertje in. Met ijs graag!'

‘Goed idee!’ riep Zieta. ‘En vertel je ons dan ook nog een verhaal, Rowin?’ Ze werd overstemd door het belletje boven de deur.

Er kwam iemand binnen. Dat wil zeggen, er bleef iemand op de deurmat staan.

Rowin probeerde zijn teleurstelling te verbergen toen hij zag wie het was.

Tule niet. Ze trok even een wenkbrauw op, maar ging stug door met haar werk.

Opa was wakker geworden van het geklingel en stond op uit zijn stoel. De post gleed van zijn schoot op de grond. Langzaam liep hij naar de radio en zette hem uit.

Dat vond Rowin vreemd. Opa zette elke ochtend de radio aan, voordat de deur van de bakkerij openging. Pas als alle gasten aan het eind van de dag weg waren en alles zo goed schoongemaakt was dat het glom van het zeepsop, zette hij hem weer uit. De ene dag koos hij een zender met jazzmuziek, de andere dag een met klassiek; het maakte niet uit, zolang het maar vrolijk klonk en geen nieuws was.

Mitzi had ondertussen het tweede lieverkoekje in haar mond gestopt, maar kauwde niet.

Het was doodstil in de bakkerij.

‘Zeg maar niks,’ mompelde Celia tegen niemand in het bijzonder. ‘Ik weet al wie daar op de mat staat te koekeloeren. En ik weet ook dat ze hier niet is om taartjes te eten.’

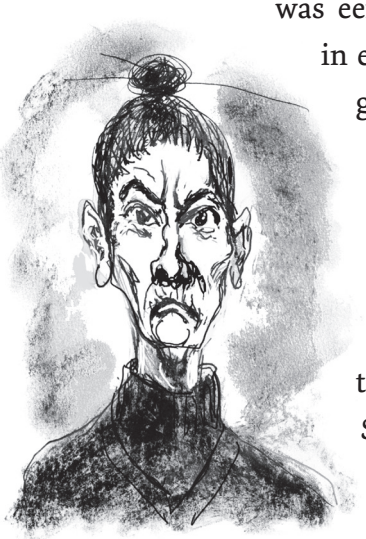
Het was tante Stien. En ze kwam inderdaad niet op bezoek omdat ze trek had in zoetigheid, zag Rowin meteen.

'Ik kom je zeggen dat je volgende week gaat verhuizen, vader,' zei Stien.

Rowins oren vielen zowat van zijn hoofd. 'Gaan we verhuizen?'

'Je opa gaat verhuizen,' antwoordde Stien. Haar mond was een streep. Haar donkere haren waren in een knot naar achteren op haar hoofd getrokken. Een zwarte rok spande om haar benen. Aan tante Stien was altijd alles strak.

In haar keukentje begon Tule hikkend te lachen. 'Verhuizen? Haha.'

Opa kuchte. 'Ga eerst eens even zitten, Stientje.' Hij noemde Stien nooit Stientje en hij vroeg haar nooit of ze wilde gaan zitten.

Rowin had hem ook nog nooit over een verhuizing gehoord. En hij was blijkbaar niet de enige.

'Wat een briljante onzin.' Tules stem klonk zo scherp als een schilmesje.

Stien rolde met haar ogen, zette haar handen in haar zij

en stak haar kin als een lans in de lucht. 'Vader is oud en kwetsbaar. Hij heeft zijn hele leven in de bakkerij gewerkt en heeft er recht op om van zijn oude dag te gaan genieten. Dat lukt hem niet als hij nog elke dag hier in de zaak moet zwoegen.'

'Je werkt toch bijna nooit meer, opa?' vroeg Rowin.

Opa kon geen antwoord geven, want Stien was nog niet uitgepraat. 'Daarom heb ik geregeld dat hij gaat verhuizen naar een spiksplinternieuw seniorencomplex. Dat is van alle moderne gemakken voorzien. De bewoners zullen er keurig verzorgd worden. Ze krijgen elke dag zout- en vetarm eten en er zijn verpleegkundigen die de gezondheid van de bewoners regelmatig controleren.'

'Vetarm eten? Bah.' Mitzi trok een vies gezicht en pakte het laatste lieverkoekje van het schoteltje.

Rowin keek naar opa, die weer teruggezakt was in zijn stoel. Hij had de mouwen van zijn overhemd opgerold. Zijn onderarmen waren na jarenlang deeg kneden en bestellingen sjouwen nog behoorlijk gespierd. Zijn korenbloemblauwe ogen stonden helder onder zijn borstelige wenkbrauwen. Soms lachte hij zo hard om iets, dat de dames van parfumerie Odeur aan de overkant van het pleintje hun pinnige hoofden uit het etalageraam staken om te kijken wat er aan de hand was. Opa Broos was altijd vrolijk en vol energie geweest, maar nu leek hij oud. Echt oud.

Rowin stond op, liep naar opa toe en sloeg zijn armen om hem heen. 'Wij kunnen ook voor je zorgen. Of vind je het niet meer fijn bij ons?'

Opa legde zijn hand op Rowins arm en zuchtte.

'Je hoeft echt niks te doen. Ik help mama wel als het druk wordt. Ik heb toch vakantie!' Rowin kon met gemak tien dingen bedenken die hij leuker vond dan helpen in de bakkerij, maar dat deed er nu niet toe. Opa mocht niet weggaan!

'Ik kan ook helpen,' zei Mitzi. Ze likte de restjes slagroom van haar vingers. 'Geen probleem!'

'Wiens belachelijke idee is dit?' Tules ogen vlogen van Stien naar opa en schoten vuur.

'Dat van mij,' zei opa zwak.

'Maar Rowin heeft toch gelijk, papa! Wij kunnen voor je zorgen en Rowin kan ook hier in de bakkerij wat helpen.'

'En ik dus ook!' riep Mitzi.

'Dat is kinderarbeid!' snerpte Stien. 'En dat is verboden!'

Tule negeerde haar. 'Jij hoeft alleen maar te ontspannen in je schommelstoel en een gezellig babbeltje te maken met de mensen, papa. Als je daar zin in hebt, tenminste. En anders doe je lekker een dutje, of–'

'Die ouwe schommelstoel is totaal versleten en verschrikkelijk slecht voor zijn rug,' zei Stien. 'Hoor eens, ik heb er heel hard voor moeten knokken om een kamertje in het bejaardenblok voor vader te kunnen krijgen. En ik zie aan hem dat hij achteruitgaat, dus ik eis dat hij daar gaat wonen. Hij kan er volgende week al terecht.' Ze knikte en vertrok. Het belletje boven de deur klingelde haar venijnig gedag.

‘Hier zakken mijn sokken van af,’ zuchtte Zieta.

‘Je broek,’ zei Celia. ‘Daar zakt je broek van af. Nou, de mijne ook! Helemaal tot op mijn enkels! Ben je niet lekker in je bovenkamer, Broos? Wat ga je doen in dat tehuis? Je bent daar al verpieterd voordat je je neus over de drempel gestoken hebt.’

Tule haalde vloekend een nieuwe lading gebakjes uit haar oven.

Ze vloekt nooit, dacht Rowin. En ze heeft een frons tussen haar donkere wenkbrauwen die ik ook nog nooit eerder heb gezien.

‘Het spijt me, Rowin. Ik... moet ervoor in de stemming zijn.’

Rowin voelde zijn moeders handen om de zijne en had zin om ze weg te slaan.

De hele middag was Tule chagrijnig gebleven. Tijdens het koken en tijdens het avondeten had ze niks gezegd. En dat terwijl het altijd het op een na gezelligste moment van de dag was, als ze met zijn drietjes op de lage woonzolder boven de winkel aan tafel zaten. Ze namen de dag door, opa vertelde de nieuwtjes die hij van klanten had gehoord en Tule verzon recepten voor nieuwe taartjes of koekjes.

Vanavond was opa direct na het eten naar zijn slaapkamer gegaan. Ze hoorden hem rommelen in zijn kledingkast. Dan weer piepten de deuren open en dicht, dan weer werd er een la opengeschoven.

Rowin hield zich in en liet zijn moeders handen waar ze waren. ‘Maar mama–’

Ze liet hem niet uitpraten. ‘Ik ben in de war door Stien.’

Ernstig keek ze hem aan. ‘Als ik je over je vader vertel, moet ik juist scherp zijn. Dat is heel belangrijk. Voor hem. En voor jou.’

Ze blies het kaarsje onder de theepot uit en stond op, poetste haar tanden in de kleine badkamer en borstelde haar lange, zwarte krullen. Ze waste haar gezicht. Haar tinkelende oorbellen hing ze bij alle andere aan een rekje op het tafeltje naast haar bedstee. Haar rinkelende armbanden legde ze in het schaaltje ernaast. Al die dingen deed ze elke avond. Ze waren voor Rowin net zo gewoon als de zon die elke dag opkomt.

Maar vanavond neuriede ze er niet bij. En dat was heel ongewoon.

Met tegenzin ging Rowin naar zijn slaapkamer. Hij keek door het zolderraampje in het schuine dak naar de heldere avondlucht en wachtte af.

Tule zou toch nog wel even naar hem toe komen? Dat deed ze elke avond. Dan zat ze naast hem, keken ze samen naar de lucht en vertelde zij ondertussen een verhaal.

De verhalen van Tule had Rowin nog nooit ergens anders gehoord of gelezen. Het waren verhalen die alleen zij leek te kennen. En die ze doorgaf aan hem.

Ze leken op sprookjes maar ze gingen nooit over prinsen en prinsessen. Ze gingen over dieren en over wezens die half mens waren en half iets anders.

Ze hadden een snor als een afdak, verstikkende zuignappen of groene slangenharen. Ze hadden superkrachten en streken, ze kenden angst en moed. Het waren fabelaars